

[Aksel Larsen.]

faktisk eller har givet fuldmagt for politiet til overhovedet at etablere telefonaflytninger uden retskendelser.

Nu diskuterer man, hvilke regler der bør være for telefonaflytninger, og det ærede medlem hr. Thestrup syntes at være af den opfattelse, at de regler, der fastsættes i lovforslaget, ret nøje følger de prøvede regler for krænkelser af brevhemmeligheden. Jeg beklager at måtte sige det, men når det står sådan til med en dommers opfattelse, hvordan skal det så gå med andre menneskers? Forholdet er det, at lovforslaget om telefonaflytning går langt videre, giver langt større fuldmagt til myndighederne, krænker den personlige fred langt mere end reglerne for krænkelser af brevhemmeligheden. Det kan man se af retsplejelovens § 753, hvori det bestemmes, at den sigtede, hvis post er tilbageholdt eller undersøgt, skal have underretning derom, så snart det kan ske uden skade for undersøgelsen. Findes der en tilsvarende bestemmelse i dette lovforslag? Aldeles ikke. Efter dette lovforslag skal politiet uden retskendelse kunne foretage telefonaflytning, endda i stor stil, i indtil fire døgn, og så er der, som det allerede er bemærket, ikke noget om, hvad der skal ske politiet, hvis det på ulovligt grundlag har foretaget en sådan aflytning. For hvis politiet får nej fra en dommer, er det politiet, der har været galt på den, og så må der naturligvis ske noget med politiet. Ikke alene kan politiet gøre dette, men hvis det får en retskendelse, skal det ubegrænset, hele den aflyttedes levetid, kunne foretage telefonaflytning, uden at den pågældende underrettes derom, uden at han eller hun nogensinde får den ringeste chance for overfor domstolene at værne sit privatliv og påvise, at det er ganske urimeligt, at politiet aflytter hans eller hendes telefon.

Jeg har ganske rigtigt i forfatningskommissionen stillet forslag om, at de pågældende før eller siden skulle have underretning om, at deres telefoner blev aflyttet, så de havde mulighed for at møde op med juridisk bistand for en domstol og fa afgjort spørgsmålet: Var aflytningen berettiget eller ikke berettiget?

Ved vi ikke allesammen, at hvis politiet kommer med en mere eller mindre svævende begrundelse og forlanger en dommerken-

delse om ransagning, er det uhyre let at opnå denne? Det samme gælder med hensyn til krænkelser af brevhemmeligheden og telefonhemmeligheden. Det er ikke så vanskeligt at opnå for politi og anklagemyndighed, og det er i særdeleshed let for efterretningstjenesten. Men modparten har ikke lov til at gøre sin mening gældende. Vi er dog nået så langt nu, at myndighederne fremtidig ikke skal have lov til administrativt at indespærre mennesker, fjerne børn fra deres hjem o. s. v., uden at de pågældende får lov til at forsvare sig. Men hvis den praksis, som dette lovforslag involverer, skal være gældende, kan man altså i hemmelighed i årevis aflytte menneskers telefoner, uden at de pågældende får den ringeste lejlighed til overfor en dommer at bevise, at det er fuldkomment urimeligt på den måde at spionere i deres offentlige eller private liv.

Jeg er fuldstændig klar over, at til trods for at vi formentlig er temmelig sagkyndige, nemlig som de lidende i dette forhold, er der ingen chancer for, at man vil tage en kommunist med i udvalget. Derfor vil jeg give det udvalg, der bliver nedsat, en lille arbejdsopgave, som jeg håber udvalget vil tage sig meget alvorligt af.

Jeg erklærer herved, at i mindst 22 år er min private telefon blevet aflyttet; om det er sket med eller uden retskendelse, ved jeg ikke. Alle mit partis telefoner bliver aflyttet; om det er med eller uden retskendelse, ved jeg ikke. Telefonen i mit kontor her på Christiansborg aflyttes af politiets efterretningstjeneste; om det er med eller uden retskendelse, ved jeg ikke. Jeg henstiller til udvalget at forsøge på, om det kan få undersøgt denne sag. Jeg sagde udtrykkelig *forsøge*, for jeg er aldeles ikke sikker på, at der kommer noget ud af det, jeg er ikke sikker på, at man får de rigtige og korrekte undersøgelser, men man kunne dog i det mindste prøve.

Det er jo rigtigt, hvad der har været sagt i en del aviser, at dette med telefonaflytning for den sags skyld er en langt værre krænkelser af privatlivets fred end en krænkelser af brevhemmeligheden. Ved krænkelser af brevhemmeligheden har man nemlig, i hvert fald i mange tilfælde, mulighed for, hvis man er vågen, at konstatere, at det sker. Det har jeg haft fornøjelsen at gøre med min egen post. Da jeg i tilstrækkelig lang tid havde